

Patricia M. St. John

A forrás

1. A cseresznyefa

– Francis! – kiáltott dühösen a mostohaapa. – Viselkedj már rendesen! Hagyd békében a húgodat! Hihetetlen, hogy ekkora fiú, mint te ... !

Francis lenyelte a szájában lévő falatot, és elkezdte szokásos mentegetődzését:

– Papa, igazán mondom, hogy ő csípett meg először ... mindig ő kezdi, te pedig azt hiszed ...

– Nem én kezdtem.

– Igenis te kezdted.

– Én nem csináltam semmit.

– Francis, hallgass el! Nem veszed észre, hogy anyád állandó fejfájásának te vagy az oka, mert folyton felidegesíted? Téged ez nem érdekel?

– Dehogynem! Csak azt akartam nektek mondani ...

– Ne mondj nekünk semmit! Fogd az ennivalódat, menj a szobádba, és maradj ott, amíg hívlak! Torkig vagyok ezzel az örökös civakodással! Néha úgy viselkedsz, mint egy óvodás.

Francis fogta a tányérját, felkapott egy diós kalácsot az asztalról, belerúgott Wendy lábába, és elindult az ajtó felé. A kislány üvöltését még az előszobában is hallotta. De nem ment a hálószobájába, hanem beosont a nappaliba, begyömöszölt egy képregényt a pulóvere alá, és a hátsó ajtón keresztül kisurrant az udvarra. A konyhaablak felé nem mehetett, mert a többiek ott éppen most fejezték be az ebédet. Ezért lábujjhegyen megkerülte a házat, és rohant a sövény felé. Lehajolva kúszott az almafák mögötti magas fűben, és baj nélkül elérte a kert leghátsó sarkában álló cseresznyefát.

Tulajdonképpen senki nem tudta, kié ez a cseresznyefa, mert gyökerei félig az ő kertjükben, félig a szomszéd öreg Glengarryné kertjében ágaztak szét. Francisnak már maga az bizsergő érzést jelentett, hogy tilosban jár. Izgató dolog volt mások udvarára átleskelődni és úgy tenni, mintha a világért sem hagyná magát fülön csípni. Pedig Glengarryné már régen felfedezte a fáról lelógó kalimpáló lábakat. Mikor Francis szandálja egyik nap beleesett a levendulabokrába, Glengarryné kijött és visszaadta neki. Még örült is a cseresznyefán kalimpáló lábaknak, mert régen tovatűnt gyermekkorára emlékeztették.

A családból viszont senki sem fedezte fel eddig Francis rejtekhelyét a cseresznyefán, amit egy örökzöld bokor jól eltakart. Nem volt egyszerű felmászni, sőt tányérral a kezében szinte lehetetlenség. Ezért inkább lent befejezte az ebédet. Aztán zsebébe tömte a süteményt, nagyot ugrott, és elkapta a legalsó ágat. Lábát átlendítette, és felhúzta magát. Óvatosan kúszott tovább egy nagy, villa alakú ághoz. Itt volt az ülőhelye és egy akkora mélyedés, amekkorában egy bádogdoboz elfért.

Francis kényelmesen elhelyezkedett, és megvizsgálta a doboz tartalmát. Még minden megvolt: három kis matchbox-autó, ötven darab futballkártya és egy zacskó mentacukor. Megette a sütemény utolsó morzsáit és a helyzetén töprengett.

Az nem izgatta, hogy az asztaltól elküldték. Mikor apja dühös, anyjának fáj a feje és Wendy rosszkedvű, olyankor sokkal kellemesebb a cseresznyefán elfogyasztani az ebédet. Mégis megbántva érezte magát. Wendy csípett először – mindig így szokott lenni – apja mégis állandóan őt hibáztatja, mivel ő az idősebb. Ez nem igazság! Ha ő is édesgyermek lenne apjának, mint Debby és Wendy, akkor őt is úgy szeretné, mint a lányokat. Az sem érintette közömbösen, hogy anyjának fejfájásai voltak. Sőt, nagyon is ránehezedett, őerte mindent megtett volna. De arra sajnos sosem nyílt alkalma, hogy ezt meg is mondja.

– Papa azt állítja, hogy neveletlen vagyok, és anya mindig hisz neki. Ez egyszerűen igazságtalanság! Wendy csípett először belém, de róla sosem mondják, hogy neveletlen. Papa mindig engem hibáztat.

Gondolatai körben forogtak, és mindig visszatértek ugyanahhoz a ponthoz. Ez nem igazság – ez semmiképpen nem igazság. Még este az ágyban is ezen töprengett, úgyszólván sokszor elaludni sem tudott, és az iskolában is ez járt a fejében. Így aztán néha nem figyelt. Az utolsó bizonyítványába beírták, hogy figyelmetlen. Apja dühös lett, megint azt mondta, hogy neveletlen, és anya helyeselt hozzá. Ez óriási igazságtalanság!

De sehol nem lehetett oly könnyen elfelejteni az igazságtalanságot, mint itt a cseresznyefán, ahonnan sok mindent megfigyelhetett. Láthatta Glengarrynét, amint vastag sálban ki-bejárt a macskáit etetve. Innen a fáról beláthatott különféle emberek udvarába, és tekintetével követhette a távoli országúton száguldó autókat és teherautókat. Még messzebb, az úton túl, kezdődött az erdő. Kis dombokat látott vörösbarna szántófölddel, gazdasági udvarokkal, legelőkkal, és valahonnan két domb közül folyó integetett. Március volt, a nyirkos tél véget ért. A folyó itt-ott elárasztotta a partot, és egyes helyeken majdnem a hidakig emelkedett.

Francis körülnézett saját kertjükben is. A krókuszok elvirítottak, már hervadtak voltak, de a nárciszok lándzsa formájú levelei most törtek elő a fű közül. A madarak énekétől eltekintve csend volt, s a fiú azon mészárolt, vajon mit csinálhatnak a többiek. Anya biztosan lefeküdt, apa – mivel szombat volt – esetleg Wendyvel és Debbyvel tölti a délutánt. Talán a parkba viszi őket, ahol kerékpározhatnak, és vesz nekik egy fagyit. Valószínűleg most megy éppen Francis szobájába, hogy megmondja neki: ő is velük mehet, ha rendesen viselkedik és bocsánatot kér a kis húgától. Ami igaz, igaz – ismerte be Francis –, mostohaapja sokszor igyekezett, hogy kedves legyen hozzá.

De nem akarta, hogy kedvesek legyenek hozzá. És nem akart Wendytől bocsánatot kérni, meg kislányokkal biciklizni. Egy fagyialtra való pénz is csörgött a zsebében. Tavasz volt, egyedül akart lenni és valami élményre szert tenni: úgy gondolta, hogy a folyóhoz kerékpározik. Anyja nem fog aggódni miatta, mert alszik, apja meg biztosan örül majd, hogy lerázhatta magáról. Zsebébe dugta a mentacukrot, és vigyázva lemászott a fáról. A bokron át leskelődött, hogy megbizonyosodjék: tiszta-e a levegő. Kerékpárja a szerszámos kamrában állt, könnyen elérhette. Még néhány pillanat, s már kívül is volt a kapun, vad iramban tekerve. Alig kapott levegőt, de sikerült ellógni.

Nagyjából tudta, hogyan jut el a folyóhoz, azonban egyedül még sosem járt olyan messze. Az út végéhez érve máris kétségei támadtak: vajon egy magányos kirándulás egyáltalán örömet jelent? Sőt, rájött, hogy vágyik apa, Wendy meg a park után, és csendben remélte, hogy a többiek utolérlik.

De nem látta felbukkanni őket. Hirtelen észrevette, hogy abban az utcában, ahol most álldogált, kisebbek a házak, mint az ő környékükön. Itt lakott Ram, egy indiai fiú, aki ugyanabba az iskolába járt, amibe ő. Eddig nem sokat törődött Rammal. Mások sem, mivel a fiú nagyon bátortalan volt, azonkívül korához képest kicsi, és igen rosszul beszélt angolul. Viszont volt kerékpárja, így talán együtt indulhattak volna felfedező útra. Francis odakarikázott a nyolcas számú házhoz, és kopogtatott az ajtón a kopogtatóval. Ram édesanyja nyitotta ki. Sötétkék szári volt rajta, haja hosszú fonatban lógott a hátán. Karján kisleányt tartott. Ő sem tudott jól angolul, és nagyon félénk benyomást keltett. Hívására előkerült Ram, és kölcsönösen bemutatatta őket egymásnak. Tara volt a leányka neve. Nagy, sötét szemmel nézett Francisra, aki azonnal szimpatikusabbnak találta őt, mint saját húgát, Debbyt.

Ram édesanyja láthatóan örült, hogy Francis kerékpározni hívja a fiát. Eddig egyetlen gyerek sem látogatta őket, és Ram nagyon egyedül érezte magát itt Angliában, ahol oly nehezen tudta kifejezni magát. Míg Ram a kerekeket pumpálta, édesanyja egy kis útravalót készített nekik. Francis a szobában várakozott, ahol kellemes curryillat terjengett, és sehogysem tudta Tarát

rávenni, hogy rámosolyogjon.

Aztán elindultak a kerékpárösvényen a széles országút mentén, mely a várostól délre a földek felé vezetett. Francis ismerte az utat, mert egyszer-kétszer járt már itt mostohaapjával.

– Hova mi megyünk? – érdeklődött Ram. Fekete szeme szinte ragyogott.

– A folyóhoz! – kiáltott hátra Francis, aki elöl karikázott.

2. A folyó

Körülbelül másfél kilométer múlva elhagyták a főutat és egy bekötőútra tértek, mely szép kis falu öreg faházikói közé vezetett. A legelő mellett kovácsműhely állt. Leszálltak, hogy valami rágcsálnivalót vegyenek, aztán áthajtottak a hídon, valami alkalmas pihenőhelyet keresve. A nagy folyó csaknem a part magasságáig duzzadt, de feljebb, a falun túl, volt egy kis mellékága. Ott bizonyára nem zavarja őket senki. Francis nem nagyon tudta, hogy juthatnának oda, de előreindult, Ram pedig bizalommal követte. Áthajtottak egy nyitva álló rácsos kapun, kerékpárjukat a bozót mögé rejtették, és nekivágtak a dombra vezető ösvénynek.

– Azt hiszem, a folyó a másik oldalon van – jegyezte meg Francis. – Siess, Ram!

Csodaszép vidék volt. Az utat terebélyes szürke bükkfák szegélyezték. Szinte megmászásra hívogattak. Levelek még nem fakadtak az ágakon, de már virított a barka, és a madarak lármásan énekeltek a fészekrakás örömről. A levegő tele volt étellel, napsütéssel, tavaszi illattal. Francis kiterjesztette karját, mint valami repülőgép, és rohant lefelé a dombról, ahogy csak tudott.

– Itt a folyó! – kiáltotta. – Ugye mondtam! Ram, versenyfutás a hídig!

Ram viszont nem volt hozzászokva meredek, süppedő ösvényekhez. Lábával megakadt egy ürgelyukban és orra bukott. Mivel derék, udvarias kisfiú volt, felállva mentegődni kezdett. Bepiszkolt nadrágja azonban nagy gondba ejtette.

– Nemsokára hazamegyünk? – kérdezte reménykedve.

– Haza? – kiáltott fel Francis. – Most még nem! Ugye mondtam neked, hogy tudom, hol a folyó! Gyere már Ram, siess!

– Miért menni folyó? – ellenkezett Ram. Víz hideg és én nem úszni.

De azért engedelmesen követte Francist a hídig. Leültek egy fatörzsre, és elfogyasztották az útravalót. Közben előttük hömpölygött a partmagasságig érő aranybarna víz az égerfák torzsát nyaldosva. Francis élvezettel majszolta a kenyerét, és úgy érezte, hogy ilyen szép délutánja még soha nem volt. A mostohaapja és Wendy egészen lényegtelennek, távolinak tűnt most számára. Szabad volt, azt tehetette, amit akart, és odamehetett, ahová akart. A folyó csak kezdetét jelentette a kalandnak.

Francis körülnézett. Meredek legelő terület el mögötte, fekete-fehér tehének legelésztek rajta. Azon túl falusi ház állt csúrral és más melléképületekkel, még messzebb, a világoszöld szántóföldön pedig fiatal vetés pompázott. A tavaszi égen fehér báránfelhők úsztak. Közülük éppen előtört a nap, mikor Francis a folyó felé fordult. Sugárözön borította el a part menti martilaput, fecskefüvet, és csillogva verődött vissza a víz színéről.

Francis felugrott és odafutott egy égerfához, melynek törzse messze benyúlt a víz fölé. Végig akart mászni rajta, és onnan letekinteni a folyóra. De mikor elérte a fát, más felfedezést tett. Ez olyan veszélyes és izgató volt, hogy a félelem és öröm vegyes érzésével halkan felkiáltott. Ram is felpattant, odasietett és várakozva állt mellette.

Alattuk a jól elrejtett öbölben kis csónakot láttak egy cölöphöz kötve. Az áradó folyó felemelte, úgyhogy ide-oda táncolt a víz tetején. Ütött-kopott kis csónak volt, várta a tavaszi átmázolást. Francis egy pillanat alatt lent termett az öbölnél, és máris a csónakban ült. Az evezők hiányoztak, sőt a kormány is. Egyszerű kis tákolmány volt, amivel forró nyári napon ladikázhatott

kicsit az ember. De Francis számára olyan élményt jelentett, ami mellett minden más háttérbe szorult. Azonnal nekilátott, hogy kioldja a kötelet, és felszólította Ramot, hogy szálljon be mellé.

Ram szinte megmeredt a félelemtől, és tétovázva állt az iszapos parton. Azonnal átlátta, hogy a kis csónakot borzasztóan veszélyes dolog eloldani. De az is világos volt előtte, hogy egyedül nem kíván maradni, Francist pedig nem tudja visszatartani. Mégis megpróbálta:

– Ne, Francis – kérlelte, és esdeklőn nyújtotta a kezét. – Visszajönni ... nem jó ... én nem úszni ... Francis!

Kibomlott az utolsó csomó. A csónak, amit a vízáramlás oldalba kapott, megindult a folyam felé. Ram, mivel semmitől nem félt úgy, mint attól, hogy magára marad, nekilódult és beugrott Francis mellé a csónakba. A jármű félelmesen megingott, de megtartotta valahogy az egyensúlyát. Pillanatok alatt elhagyták a duzzasztó vizét, és a folyam árja elragadta őket.

Francis elcsendesedett, arca teljesen sápadt lett. Hogy ilyesmi történhet, arra egyáltalán nem gondolt. Úgy képzelte, hogy a part mentén faágakba kapaszkodva ladikázik egy kicsit. A csónakot azonban most már nem lehetett megfékezni, száguldott a habzó áradatban. Ram ott zokogott mögötte. Biztos volt benne, hogy ütött utolsó órája, és Francis sem gondolt másra. Görcsösen markolta a csónak oldalát, és gondolkozni próbált. De a jármű oly gyorsan haladt, hogy egyetlen világos gondolatot sem tudott összeszedni. Csak a partra tudná kormányozni, hogy egy ágat megragadjon! Vagy a nádas felé irányíthatná! De nem tehetett egyebet, csak kapaszkodott.

A part felől egyszerre riadt kiáltás harsogta túl a folyó zúgását. Francis körülnézett, s egy nagyon magas, haragos embert pillantott meg, aki futott, ahogy csak tudott. Két kisfiú szaladt utána, meg egy dühösen ugató juhászkutya.

– Ostoba fickók, elöttetek a duzzasztógát! – üvöltött az ember. – Irányítsátok oldalt a csónakot, a jobb felén lógassátok kabátotokat a vízbe!

A férfi sebesebben nyargalt, mint ahogy a csónak haladt és jóval megelőzte őket. Kötelet kötött a derekára, és ruhástól beleugrott a folyóba. Francis önkéntelenül arra gondolt, hogy olyan, mint egy haragos víziló.

– Tudtok úszni? – üvöltött az ember.

– Én tudok, ő nem – kiáltott vissza Francis.

– Akkor ugorjatok! – kiabált a férfi, és karjával a vízre csapott. – A gát közvetlenül elöttetek van! Ugorjatok, ha mondom!

Francis futó pillantást vetett előre. Valóban, a folyó óriási robajjal mintha eltűnt volna előttük. Ram is észrevette, felordított és ugrott. A férfi elkapta és magához szorította.

Francis belevetette magát a vízbe, és küszködött a hullámokkal. Úgy látszott, mintha a folyó benyelte volna egészen a mélybe húzva őt. Majd újra felbukkant, és észrevette, hogy az ember egy pórázt nyújt felé. A fiú megragadta és érezte, hogy a part felé húzzák. A férfi, hóna alatt Rammal, Francist pedig maga után vonszolva, kievickélt a vízből. Egy pillanattal később, mint egy fuldokló kiskutya, Francis is partot ért, és nedvesen, átfagyva terült el a gyepen.

3. A tanyán

A csónak eltűnt a gát mögött. A két kisfiú és a kutya futottak utána. De a férfi rájuk kiabálva visszaparancsolta őket:

– Majd később elhozzuk! Vigyétek haza ezeket a fiúkat, és mondjátok meg anyának, hogy adjon nekik száraz ruhát. Különben elpusztulnak. Mindnyájan fussatok! Ti meg hagyjátok abba ezt a jajgatást! Futás, ha mondom!

Olyan dühösnek látszott, hogy egy pillanatig sem mertek ellenkezni. Köhögve, prüszkölve, fuldokolva felálltak, és követték a két izgatott, fürge kis vezetőt. Cuppogó cipőben, csöpögő

ruhával, mely majd lehúzta őket, gázoltak át a réten. Fűcsomókon, tehéntrágya közt botladoztak. De meg nem álltak volna egy pillanatra sem, mert a haragos ember ott jött mögöttük. Életükben még soha nem álltak ki ilyen félelmet.

Már-már azt hitték, hogy a kimerültségtől összeesnek, mikor elérték a célt. Áthaladtak az udvaron, és az idősebbik fiú kinyitotta nekik az ajtót. Egy asszony állt a bejáratnál, és hallgatta, amit a két fiú egyszerre hadart.

– Micsoda neveletlenség! – mondta nagyon szigorúan, és közben Francisra és Ramra tekintett.

– Még örülhetünk, hogy nem fulladtatok meg.

Martin, engedd meg a fürdővizet, ti meg induljatok mindketten azonnal a kádba! Kati, öblítsd ki a ruhájukat, és tedd be a szárítóba! Várniuk kell, míg mindenük megszárad. Mindjárt előkeresek néhány ócska ruhát, abban odaülhetnek majd a kandallóhoz. De igyekezzetek már, neveletlen fickók! Indulás fölfelé!

Negyedóra múlva a konyhában ültek a tűz mellett, és forró teát ittak. Francison fürdőköpeny volt, és egy nagyon kicsi pizsama, Ram is hasonló felszerelésben jelent meg, az övé azonban túl nagy volt. Pillanatnyilag a férfi prüszkölt, fröcskölt a fürdőszobában, és a két pórul járt erősen remélte, hogy még sokáig ott marad. Kati, egy tizenöt év körüli leány, szemrehányóan nézett rájuk, míg ruhájukat a kályha elé terítette. Mikor kiment, hosszú szőke haját büszkén hátravetette.

De a gazda két fia, Martin és Chris, úgy tekintette őket, mint hősöket. Mivel éppen csak megúszták a vízbe fulladást, a két fiútestvér csodálatos kalandorokat látott bennük. Mind a négyen együtt ültek a kandalló előtt egy puha szőnyegen, s közben Francis a legapróbb részletekig ecsetelte a veszélyes utazást. Suttogva beszélt, és fél szemével a konyhaajtóra pislogott, nem látja-e a házigazda alakját felbukkanni. Elbeszélése közben az utazás egyre veszélyesebb lett, hallgatói szeme pedig mind nagyobb és nagyobb. Éppen azt mérlegelte, ne szőjön-e bele még egy krokodilt is, mikor az anya belépett.

– Jöjjetek! – mondta. – A ruhátok majdnem teljesen megszáradt, ideje, hogy hazamenjete. Hogy hívnak benneteket? És hol laktok? És hogy kerültetek egyáltalán ide?

Francis félő tekintetet vetett Ramra. Ezek az emberek talán a rendőrséget akarják értesíteni, és akkor jobb volna hamis címet adni. De ebbe Ram biztosan nem egyezne bele, ezt a gondolatot tehát elvetette. Így aztán mind a ketten nagyon megszeppenve, megadták a nevüket és a címüket. Elmondták, hogy kerékpárral jöttek, amit az országút mellett egy sövény mögé rejtettek.

Az asszony kitekintett az ablakon. A csupasz égerfa ágak között már vörösbe hajlott az ég.

– Nemsokára lemegy a nap – jegyezte meg. – Van lámpa a kerékpárotokon? Nagyon messze vagytok az otthonotoktól.

A két fiú a fejét rázta. Még soha nem kerékpároztak sötétben.

– Nos, akkor jobb lenne, ha a szülők értetek jönnének – javasolta az asszony. – Van telefonotok?

– Raméknak nincs – felelt Francis gyorsan –, és az én apám szombat este mindig elmegy otthonról, anyám meg nem hagyhatja magára a két húgomat. Talán gyalog mehetnénk?

– Olyan sötét – dadogta Ram, s mikor Francis rátekintett, félelmet és szorongást látott nagy fekete szemében. Ha a haragos ember találkozna Ram apjával, a fiú valódi indiai büntetésben részesülne. Ram az apjától még jobban félt, mint a sötétől. Ezért reszketve válaszolta:

– Menni gyorsan most.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és belépett a férfi. De most, hogy száraz ruhában volt és nem lihegett, kevésbé hatott félelmetesnek. Meghallgatta, mi a tényállás, és máris döntött.

– Majd a terepjáróval visszaviszem őket, és útközben felrakom a kerékpárjukat is – mondta. – Szeretnék a szülőkkel szót váltani. Hadd tudják meg, mit művelnek csemetéik!

Francis újra Ramra pillantott.

– Ram apjához semmiképpen ne menjen – mondta hangosan és bátran. – Ram nem oka semminek. Nem is akart csónakázni. Csak félt egyedül visszamaradni. Én sürgettem, hogy ugorjon a csónakba.

A gazda szemügyre vette Francist. Arca komoly volt, de már nem haragos.

– Ezt gondoltam – mondta megenyhülve. – Nem bánom, most az egyszer még megússza. Na, és te, téged mi indított arra, hogy ilyen butaságot csinálj? A szüleid tudják egyáltalán, hol vagy?

Francis a fejét rázta.

– Anyának fáj a feje és lefeküdt – mormogta –, és apám kerékpározni ment a húgaimmal ... és ő különben sem az igazi apám ... teljesen mindegy neki, hogy mit csinálok. – Eszébe jutott neki megint a régi nóta és majdnem hozzátette: „Ez nem igazságos!” De még időben fékezett; végül is ez nem tartozik másra.

– Értem – mondta a gazda barátságosan. – Úgy látszik, más valaki vigyázott rátok. Rosszabb vége is lehetett volna. Még bezárom az istállót, aztán indulunk.

Kiment a szobából, a fiai utána. Francis hanyatt dőlt a karosszékekben, és körülnézett a szobában. Jó meleg volt, álmosnak érezte magát. Színesre festett lapocskát fedezett fel a falon. Kusza betűkkel ezek a szavak álltak rajta: „Az Isten szeretett.”

– Ez hibás – jegyezte meg hirtelen.

Az anya mosolygott.

– Tudom – mondta –, Chris írta, amikor négyéves volt, egészen egyedül, édesapja születésnapjára. Kacagtunk rajta, de megőriztük a lapot. Bárhogyan is betűzzük, Francis, ez igaz. A szeretet Isten természete, és sokkal jobb út, mint világgá futni és elvenni, ami nem a miénk ... No, de most már megszáradt a ruhátok. Átöltözhettek.

A konyhában a tűzhely előtt ruhát váltottak. A háziasszony rakott még a tűzre, úgyhogy a lángok magasra csaptak. Kati megterítette az asztalt, és a frissen sült kenyér csodálatos illata megtöltötte a helyiséget. Francis még szívesen maradt volna, de már nem volt miért. A gazda visszatért és indulásra nógatta őket. Felesége kiment velük az ajtóig.

– Viszontlátásra, fiúk – mondta –, soha többé ne csináljatok ilyen butaságot! Adjatok hálát Istennek, hogy mindketten szerencsésen megmenekültetek! – Mosolyogva nézett rájuk, és kezét egy pillanatig fejükön nyugtatta. Nem sokkal később a fiúk bemásztak a terepjáróba, és Francis a hátsó ablakon keresztül még láthatta Martint és Christ; amint a nyitott tűzhely előtt kuksoltak és nevetgéltek, miközben fejük fölött a kis falimondás világosan hirdette, mi lehet a titka az egész ház lelkületének: „Az Isten szeretett”. Aztán megindult a kocsis, s az ablakot a csűr eltakarta.

Ramot az út végén kitétték kerékpárjával együtt. Körül sem nézett, úgy hajtott hazafelé. Francis közelebb húzódott a gazdához. Valahogy nehezebb esett megválni ettől a nagy embertől, aki abban a félelmetes pillanatban felbukkant, hogy megmentse őket, aki már nem haragudott, és teljesen megértette, hogy Ram nem volt hibás. A gazda most lassabban hajtott, mintha bizonytalankodna, mit csináljon.

– Ez itt a házunk – mondta Francis lehangoltan.

– Igen? – kérdezte a gazda, és leállt az út szélén. De nem mozdult.

– Francis, mondd, hogyan tehetél ilyen bolondságot? A kis indiai vízbe fúlhatott volna. Tudtad, hogy nem tud úszni, ezenkívül amit tettél, az lopás. Hiszen a csónak nem volt a tied. Szüleidnek tudomást kell szerezni erről, különben máskor is előfordulhat, hogy valami hasonlót csinálsz.

Francis nem válaszolt. Egyszerűen kiszállt a terepjáróból, és elvette a kerékpárt, amit a gazda leadott neki. Aztán együtt bementek a házba.

A konyhában iszonyú rendetlenség uralkodott. Az asztal nem volt leszedve, az edényt nem

mosogatták el. Anyja haragos, sírásba fulladó hangja élesen hallatszott a lépcső tetejéről:

– Francis, hol voltál? Hogy mersz ennyi ideig elmaradni? Megmondom apádnak, ha hazajön, mert megérdemled, hogy megbüntessen.

– Sosem jön haza éjjél előtt. Szombaton soha – súgta Francis. – És anya semmit nem fog elmondani, mert a papa legtöbbször részegen jön haza.

– Értem – felelt a gazda, s közben elgondolkozva körültekintett. Lehajolt a fiúhoz és a szemébe nézett:

– Megígéred nekem, hogy máskor nem csinálsz ilyen butaságot?

– Megígérem.

– És jöjj el hozzánk máskor is.

– Megígérem.

Érezte vállán a nagy kezet, és egy pillanattal később a gazda elment. Francis még mindig tétovázva állt a konyhában, és a könnyeivel küszködött. Nagy és fontos nap volt a mai, de most már fáradtnak érezte magát. Fázott, és rászakadt a magány. Végiggondolta, hogy elfutott, megkóstolta a szabadságot, majdnem megfulladt. Ezenkívül betekintést nyert egy házba, egy olyan otthonba, amelyet a maga számára is kívánt volna. Szeme előtt megjelent a háznak a képe, amit valami belső tűz átmelegített és melyben mindenki boldognak látszott. A harag, amivel ott találkozott, igazságos volt, de egyben jóságos is, és nem ingerelte arra, hogy ő is haragra lobbanjon. Szeretett volna anyjához futni és mindent elmesélni. Úgy látszott, szerencséje van, mert Wendy és Debby a tv előtt ültek és egy filmet néztek.

Felrohant. A visszahajtott takarókból látta, hogy anya már bizonyára fekiült. Most ott ült az ágy szélén és a kezét tördelte. Nagyon aggódott a fiúért. De hogy biztonságban hazaérkezett és önelégülten ott állt előtte, dühös lett rá.

– Nem értem, hogy lehetsz ilyen önző, Francis – tört ki belőle. – Tudtad, mennyire aggódom érted. Neked ez nem számít? Hol voltál egyáltalán?

– Kerékpározni voltam, mama. Beleestem a folyóba. A folyó megáradt, és majdnem átsodort a duzzasztógáton. Mama, én majdnem megfulladtam.

Az asszony elsápadt.

– Mi keresnivalód volt a folyónál? – támadt neki. – Különb, azt hiszem, az egész csak mellébeszélés. Hiszen a ruhád teljesen száraz és tiszta. Ez már igazán nagy nevetlenség tőled, Francis.

– De mama, az asszony betette a holmikát a szárítóba, és addig ott ültünk a tűzhely előtt. . . . És én komolyan majdnem megfulladtam. Becsületesre mondom, mama. Az ember azt mondta . . . ő hozott haza terepjáróval és . . .

Egy autó megállt a ház előtt. Anya felugrott, izgatottan az ablakhoz sietett és kitekintett. Egy pillanat múlva ismét megszólalt:

– Azt hittem, apád – mondta sötét, fáradt hangon –, de valamelyik szomszéd volt.

Nem fordult vissza, hanem mereven bámult le az utcára, és a kezét tördelte. Francisról és a folyóról teljesen megfeledkezett.

A fiú várt egy pillanatig, aztán megfordult.

Lement a nappaliba, Wendynek jól az oldalába csípett, de mindjárt be is fogta a száját, hogy az ordításban megakadályozza. Aztán leült mellé a heverőre, mert látni akarta a film végét.

(Megjelent az Evangéliumi Kiadónál)

(Folytatjuk)